

[Alfred Jensen.]

forsørgerfradraget og forsikringsfradraget, for hovedstadens vedkommende 2 000 kr. årlig, idet forsørgerfradraget var 1 600 kr. og det tilladte fradrag for forsikring 400 kr. Priseniveauet er i henhold til detailpristallet siden april 1922 steget med ca. 70 pct. Vi ved, at nye stigninger forestår, og vi kan vel regne med snart at komme op på en stigning i prisniveauet på 75 eller 80 pct. sammenlignet med 1922. Det forekommer mig derfor rimeligt, at der sker en pristalsregulering her. Det mest rimelige var vel, om der i den lov, som her er til behandling, indføjedes en bestemmelse om, at disse to tillæg skal pristalsreguleres; det ville betyde en forhøjelse af det skattefrie fradrag på ca. 1 200 kr. Indtil krigen udgjorde de to fradrag som nævnt tilsammen 2 000 kr. Den eneste ændring, der er sket, er, at forsørgerfradraget i fjor forhøjedes med 200 kr. En regulering i henhold til prisniveauets stigning ville føre til, at de to beløb tilsammen udgjorde 3 400 kr.

Man kan naturligvis heroverfor indvende; at der er sket en forhøjelse af børnefradraget, som er betydelig større end, hvad der svarer til de prisstigninger, jeg her har nævnt. Det ser jeg ikke bort fra, men jeg vil gøre opmærksom på, at jeg har ikke nogensinde — og det tror jeg heller ikke skatteyderne i al almindelighed har — fundet, at det fradragbeløb på 300 kr. pr. barn, der fastsattes i 1922, var tilstrækkeligt, ligesom man heller ikke har fundet forsørgerfradraget, de henholdsvis 1 600 kr., 1 400 kr. og 1 200 kr., tilstrækkelig stort. Det hjælper ikke manden med den lille indkomst, at børnefradraget forhøjes noget mere, end pristallet egentlig betinger; han har ikke fået den lettelse, han burde have. Og det hjælper slet ikke forsørgerne, der ingen børn har eller kun har børn over 16 år, lige så lidt som det hjælper den enligstillede, der slet ikke kommer i betragtning her. Derfor må der ske en ændring på dette område. Man må, som forholdene er, og som udviklingen tegner sig, gennemføre en pristalsregulering af disse fradragbeløb.

Om børnefradraget vil jeg sige, at det forekommer mig heller ikke at være helt tilstrækkeligt. Da man i 1922 gennemførte dette fradrag og fastsatte beløbet til 300 kr., var det vel sådan, at børn, der kom i betragtning her, undertiden også hjalp til med at forsørge sig selv; det sker jo ikke mere, selv om man har forhøjet aldersgrænsen fra 14 til 16 år; da det ikke længere er tilladt skole-søgende børn at påtage sig arbejde, f. eks. udføre budtjeneste; d. v. s. at den fulde forsørgerbyrde hviler på forsørgeren selv. Det

bør der naturligvis ved fastsættelsen af børnefradraget tages hensyn til.

Jeg føler mig heller ikke overbevist om, at aldersgrænsen 16 år er den rigtige. Jeg ville tro, man burde gå højere op, nemlig til 18 år, selvom jeg er klar over, at der er adskillige børn — specielt børn af skatteydere med små indkomster —, der allerede i denne alder tjener så meget, at de vil blive ansat til selvstændig skat. Det forandrer ikke det forhold, at der findes adskillige unge mennesker i denne alder, som intet tjener, men ligger forældrene til byrde, idet disse ønsker at give deres børn så god en uddannelse som muligt; jeg tror derfor, denne aldersgrænse burde ændres.

Hvad nedslagsbeløbene for de gamle og invaliderne og de med dem ligestillede angår, vil jeg sige, at den løsning, man gennemførte for nogle år siden, ikke har givet den skattelettelse, vi vist alle ønsker, at denne kategori af medborgere skal have. Gang på gang møder man aldersrentemodtagere, som forklarer, at de må betale op imod en halv snes kroner om måneden i skat, og det har jo ikke været tanken med de lempelser, der er gennemført, at de ikke skulle slå stærkere igennem. Meningen har været, at vi skulle tilbage til forholdet før krigen, da de gamle og invaliderne kun betalte en symbolsk skat. Dette har vi ikke kunnet nå til gennem de love, der er gennemført i de senere år, og vi når det heller ikke med gennemførelsen af dette lovforslag. Jeg tror derfor, man må tage skeen i en anden hånd i stedet for at arbejde videre på dette grundlag. Det bør fastsættes, at ingen person over 65 år, der oppebærer aldersrente eller har en tilsvarende indkomst, skal betale mere i skat, end der betales ud i kommunerne af en indtægt på 100 kr. Jeg ved meget vel, at det er ligningsloven for skat til staten, det her drejer sig om, men de nedslagsbeløb, vi har fastsat i de foregående år, har også haft indflydelse på den kommunale beskatning, og derfor mener jeg, man ved denne lejlighed i ligningsloven bør fastslå, at skatteligningen for disse kategorier ikke skal være hårdere, end at der kun betales en symbolsk skat, altså den laveste sats, man overhovedet har omkring i kommunerne.

Der er ikke i denne omgang — så lidt som tidligere — taget hensyn til skattebetalingen for syge og arbejdsløse. Jeg har rejst problemet med de arbejdsløses skattebetaling ved flere lejligheder. Forholdet er jo det, at den mand, der har været udsat for en længere arbejdsløshed, ikke er i stand til at klare dagen og vejen med den understøttelse, der ydes gennem arbejdsløsheds-